పైచేయి?

వసుంధర

త్రాజ్ మహల్ హోటల్లో అరవై నాలుగో నంబరు గది.

గదిలో అసహనంగా అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు సూర్యారావు.

అప్పుడు కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

సూర్యారావు పరుగున వెళ్ళి తలుపుతీసి బయట కనబడిన వ్యక్తిని చూసి నిరుత్సాహపడ్డాడు.

అతడు సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. నున్నగా దువ్విన మీసాలు. ఫుల్ సూట్లో వున్నాడు. చూడగానే మంచి సంస్థలో ఆఫీసరుద్యోగం చేస్తున్నాడనిపిస్తుంది. అతడి భుజానికో ఎయిర్ బ్యాగు వ్రేలాడుతోంది.

"మీరు సూర్యారావుగారే కదూ?" అన్నాడతడు.

"అవును—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఆలస్యమైనందుకు మన్నించాలి. అనుకోకుండా చిన్న పని తగిలింది—" అన్నాడతడు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"నా పేరు రమణ—" అన్నాడతడు.

సూర్యారావు ఒకడుగు వెనక్కి వేసి—"లోపలకు రండి—" అన్నాడు. అతడు తలుపులు వేసి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

"నన్నిక్కడ కలుసుకోమని మీ కెవరు చెప్పారు?"

"గుప్తా!"

సూర్యారావు అనుమానంగా—"గుప్తా మీ గురించి చాలా చెప్పాడు. కానీ మిమ్మల్ని చూస్తుంటే ఆ రమణ మీ రేననిపించడంలేదు—" అన్నాడు.

"అదా మీ సమస్య?...." అని — "ఒక్కసారి బాత్రూంకు వెళ్ళొస్తాను—" అన్నాడు రమణ.

"ఊఁ" అన్నాడు సూర్యారావు.

రమణ ఎయిర్ బ్యాగుతో బాత్రూంకు వెళ్ళొచ్చాడు. అందుకు అయిదు నిమిషాలు పట్టింది.

తిరిగివచ్చిన మనిషిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు సూర్యారావు.

గళ్ళ లుంగీ, అడ్డచారల బనియన్, మెలితిరిగిన మీసాలు, గుబురు జుత్తు, పొంగిన కండలు—ఆ మనిషి పచ్చి నెత్తురు తాగే కిరాతకుడిలా వున్నాడు. అతణ్ణలా చూడగానే సూర్యారావుకు భయంకూడా వేసింది.

"ఇప్పుడు నా రూపం తృప్తినిస్తోందా?" అన్నాడతడు నవ్వుతూ.

సూర్యారావు గొంతు సవరించుకుని—"అయిదు నిమిషాల్లో యెంత మార్పు?" అన్నాడు.

"ఇదే నా అసలు రూపం. పెద్దవాళ్ళ సాహాసంతో మాట, నడక కాస్త మారిందంతే!" అని—"ఇందాకటి

నా రూపానికీ ఇప్పటి నా రూపానికీ పోలికుండదు. అందుకే నా నేరాలు పట్టుబడవు. ఇక మీ విషయం చెప్పండి—" అన్నాడు రమణ.

"గుప్తా అన్నీ చెప్పలేదా?"

"నేను మీ భార్యను హత్య చేయాలి. అంతవరకూ ఆయన చెప్పాడు. అందుకు మీరు చేసే యేర్పాట్లు నాకు తెలియాలి కదా!" అన్నాడు రమణ.

"రేపు సాయంత్రం థియేటర్ మురళిలో ఆమె 'ప్రేమించు—పెళ్ళాడు'—సినిమా చూస్తుంది. అక్కడి కామె కార్లో వస్తుంది. కారు నంబరు APW 9872. ఆమె థియేటర్ కు తన స్నేహితురాలితో రావచ్చు. అయినా ఆమెను గుర్తుపట్టడం కష్టంకాదు. ఆమె లేత నీలంరంగు చీర ధరిస్తుంది. చీర బోర్డర్లో నెమలి బొమ్మలుంటాయి. మనిషి ఎత్తు సుమారు అయిదడుగుల మూడంగుళాలుంటుంది—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఫొటో లేదా?"

"ఏం—ఈ వివరాలు చాలవా?"

"చాలు—" అన్నాడు రమణ.

"ఇంటర్వెల్ తర్వాత సీట్లో వుండగానే ఆమెను హత్య చేయాలి—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఓకే—" అన్నాడు రమణ.

"ఓకే అన్నంత సులభం కాదు—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అంతకంటే సులభం?"

"ఎలా?"

"ముందుగా ఒక సూది గుచ్చితే స్పృహ తప్పుతుంది. రెండో సూది గుచ్చితే విషమెక్కుతుంది. మనిషి అరవను

కూడా అరవదు. సినిమా అయ్యేవరకూ ఆమె చచ్చినట్లే
వ్వరికీ తెలియదు___....” అన్నాడు రమణ.

“వెరీగుడ్!” అన్నాడు సూర్యారావు.

“నాకు అడ్వాన్సు కావాలి....”

“పని పూర్తయ్యాక మొత్తం యిస్తాను....”

“అడ్వాన్సు లేనిదే యే పనీ చేయను నేను....”

“గుప్తా నాకీ విషయం చెప్పలేదు___....”

“సరేలెండి_గుప్తా గారితో నే ఈ విషయం మాట్లాడతాను....” అంటూ రమణ లేచాడు.

“రేపు ___ థియేటర్ మురళిలో మొదటి ఆట.... గుర్తుందికదూ?” అన్నాడు సూర్యారావు.

“ఒకసారి నాకు చెప్పాక___ఆ తర్వాత మీరు మనసు మార్చుకున్నా కూడా మీ భార్యను రక్షించుకోలేరు_” అన్నాడు రమణ.

“వెరీగుడ్!” అన్నాడు సూర్యారావు.

2

“అయాం సారీ సూర్యా!” అన్నాడు సూర్యారావు.

“ఏం?” అంది సూర్యముఖి.

“అనుకున్న ప్రకారం థియేటర్ మురళిలో ఫస్టు షోకి రెండు టికెట్సు రిజర్వు చేయించాను. కానీ నాకు రావడం కుదరదు....”

“ఎందుకని?”

“అర్జంటు ప్రయాణం తగిలింది_”

“ఎక్కడికి?”

“అది నీకు రేపు చెబుతాను___” అన్నాడు సూర్యారావు.

“సరే___మీ యిష్టం. సినిమా టికెట్స్ కాన్సిల్

చేసేయండి...."

"అలా వద్దు. నువ్వు సినిమా చూడాలనుకున్నావు కదా-...."

"మీరు లేకుండా ఎలా చూడను?"

"నీ స్నేహితురాలెవరినైనా తీసుకుని వెళ్ళు...."

సూర్యముఖి కాసేపాలోచించి — "కలిసి సినిమా చూద్దామని రేవతి చంపేస్తోంది. ఇప్పుడే ఫోన్ చేస్తాను" అంది

"సరే—" అన్నాడు సూర్యారావు.

సూర్యముఖి ఫోన్ చేసి—"ఇంకో గంటలో రేవతి బయల్దేరి వస్తానంది. నాకు చాలా థాంక్స్ కూడా చెప్పింది. ఎప్పటిలాగే ఆమె శ్రీవారు టూర్లో వున్నారుట—" అంది ఉత్సాహంగా.

"సరే—అయితే నువ్వు మన నల్లకారు తీసుకుని వెళ్ళు...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"మన కారెందుకండీ? రేవతి కార్లో వెడతాం...." అంది సూర్యముఖి.

సూర్యారావు చిరాగ్గా ముఖం పెట్టి—"రేవతిని నువ్వు సినిమాకు తీసుకుని వెడుతున్నావా — ఆమె నిన్ను తీసుకుని వెడుతోందా?" అన్నాడు.

"ఏం?"

"సినిమాకు వాళ్ళ కారు వద్దు. మన కారే వాడాలి. అప్పుడే గౌరవంగా ఉంటుంది" అన్నాడు సూర్యారావు.

"కానీ—రేవతి మనింటికి కార్లో వస్తుంది కదా!"

"వద్దు. నువ్వే మన కార్లో వెళ్ళి రేవతిని పికప్ చేయి...."

"నాకేం కాదై డియా...." అంది సూర్యముఖి.

"మరి ఫోన్ చేసి ఆమెకు చెప్పు..." అన్నాడు సూర్యారావు.

సూర్యముఖి అలాగే ఫోన్ చేసింది.

"ఏమంది రేవతి?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఇట్స్ సో నైస్ ఆఫ్ యూ అంది—" అంది సూర్యముఖి.

"చూశావా—నీ మర్యాద కామె సంతోషించింది" అన్నాడు సూర్యారావు. అతడి ముఖం మాత్రం గంభీరంగా వుంది.

"ఎలాగైనా మీ తెలివి అమోఘం!" అని మెచ్చుకుంది సూర్యముఖి.

"నా తెలివితేటలు నీ ముందు పనిచేయవుగా?"

"ఊరికే అలాగంటారు. మీ తెలివికి నేనెప్పుడూ దాసోహమంటారు. అందుకెన్నో తిరుగులేని బుజువులూ ఉన్నాయి—...."

సూర్యారావు గంభీరంగా—"ఇప్పుడింకో బుజువు కావాలి. నిన్నిప్పుడు లేత నీలం రంగు నెమళ్ళ బోర్డరు చీర కట్టుకొని రమ్మంటాను. నా మాట వింటావా?" అన్నాడు.

"ఆ చీరెందుకు?" అంది సూర్యముఖి.

"నాకు నిన్నిప్పుడా చీరలో చూడాలనిపించింది."

"అది నాలుగు రోజుల క్రితమే మాసిపోయింది. డ్రైక్లీనింగుకింకా పంపలేదు—" అంది సూర్యముఖి.

"బీరువాలో చూడు. ఉంటేనే కట్టుకో—"

సూర్యముఖి లోపలకు వెళ్ళి క్షణాలమీద తిరిగివచ్చి "ఆ చీర ఎవరుతీకించారు?" అంది.

"నేను— ...." అన్నాడు సూర్యారావు "మొన్న అర్జంటు వాష్‌కి పంపించాను...."

"ఎందుకు?"

"నిన్న చీరలో చూస్తుంటే మన పెళ్ళిరోజు గుర్తొస్తుంది. ఆ చీర మాసి పడివుంటే చూడలేక పోయాను...."

"ఆ చీరకీ మన పెళ్ళికీ సంబంధ మేమిటి?"

"చెప్పలేను...."

"లేదు—ఏదో వుంది?"

సూర్యారావు తటపటాయిస్తున్నట్లు—"చెప్పనా?" అన్నాడు.

"ఊఁ" అంది సూర్యముఖి.

"కొన్ని చీరలు నీ వయసును బాగా తగ్గిస్తాయి. కొన్ని నీ వయసును పెంచుతాయి. నేను చెప్పిన చీర మాత్రం నిన్ను పెళ్ళికూతురుగా మారుస్తుంది. అది నా సైకాలజీ కావచ్చు— ..."

సూర్యముఖి అదోలా ముఖం పెట్టి-"మన పెళ్ళై రెండున్నర ఏళ్ళయింది. నేనిప్పుడు మీకు నచ్చడంలేదా?" అంది.

"అది నేను చెప్పకూడదు, నా ప్రవర్తనను బట్టి నీకేమనిపిస్తున్నదీ నువ్వే చెప్పాలి— ...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"ముందు నాతో సినిమాకు వస్తానన్నారు. టికెట్సు కూడా కొన్నాక మనసు మార్చుకుని రేవతితో వెళ్ళమన్నారు...."

"ఇలాంటి వాటికి కారణాలుంటాయి...."

"నేను నచ్చకపోవడం ఆ కారణాల్లో ఒకటి...."

"నువ్వు నాకు నచ్చకపోవడమేమిటి? నేనే నీకు నచ్చడంలేదని అనుమానంగా ఉంటే!" అన్నాడు సూర్యారావు చటుక్కున.

"మీకా అనుమానమెందుకొచ్చింది?" అంది సూర్య ముఖి. ఆమె భ్రుకుటి ముడతలు పడింది. కళ్ళలో కుతూహలం తొంగిచూసింది.

"నేను నిన్నో చీర కట్టుకోమని ప్రత్యేకంగా కోరాను. నువ్వింకా కట్టుకోలేదు —" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అందుకే మీ తెలివికి దాసోహమన్నాను. ఇప్పుడే చీర మార్చుకుని వస్తానుండండి—...." అంటూ పక్క గదిలోకి వెళ్ళి చీర మార్చుకుని వచ్చిందామె.

సూర్యారావు ఆమె వంకే శ్రద్ధగా పరిశీలించి చూశాడు.

"ఎలా ఉంది?" అంది సూర్యముఖి.

సూర్యారావలాగే ఆమె వంక చూస్తూండిపోయాడు.

"ఇదంతా నటన. నాకు తెలుసు. త్వరగా మాట్లాడండి...." అంది సూర్యముఖి గోముగా.

"నీ తెలివి అమోఘం. నా గురించి నీకు తెలియని విశేషం లేదు—" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఎలా ఉన్నానో చెప్పండి—" అంది సూర్యముఖి.

"ఒకే ముక్కలో చెప్పాలంటే — నీ అందానికి దాసోహం!"

"అయితే నాతో సినిమాకి వస్తారా?"

"రాగలిగితే ఇంత మంచి అవకాశం వదులుకుంటానా?"

"నాకు తెలుసు. మీరేం చేసినా యేదో కారణ ముంటుంది!"

"అంటే?"

"మీరు నాతో సినిమాకు రానన్నారు. అందుకేదో కారణముంది...."

"ఇంకా...."

"మన కార్లోనే వెళ్ళమన్నారు. అందుకూ యేదో కారణముంది..."

"ఊఁ"

"అదీ నల్లకారు తీసుకు వెళ్ళమన్నారు...."

"ఇంకా నెమళ్ళ బోర్డరు నీలం చీర కట్టుకోమన్నాను. వీటన్నింటికీకూడా యేవో కారణాలుంటాయి. అవేమిటో నువ్వే ఊహించి చెప్పకూడదూ?" అన్నాడు సూర్యారావు విషయాన్ని తేల్చేయడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"మీ తెలివి నా వూహాకందదు...." అంది సూర్యముఖి.

"నీ గురించి నేనూ అలాగే అనుకుంటాను...."

"నాకు తెలుసు. మనమిద్దరమూ ప్రేమికుల్లాకాక పోటీదారుల్లా ప్రవర్తిస్తున్నాం. మీ తెలివంటే నాకు, నా తెలివంటే మీకు గౌరవమున్నాయి. ఇద్దరిలో మీదే పైచేయి. నాది పైచేయి కావాలని నా ప్రయత్నం...."

సూర్యారావు నిట్టూర్చి—"నీకు అన్నీ తెలుసు—" అన్నాడు.

"నాకు అన్నీ తెలుసని మీరు నిజంగా నమ్మితే యే బాధా వుండదు. మీరు నన్ను పూర్తిగా నమ్మడంలేదు" అంది సూర్యముఖి.

"సూర్యా—నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. అది నువ్వే నమ్మడం లేదు...." అన్నాడు సూర్యారావు.

సూర్యముఖి నిట్టూర్చి—"మనం ఒకరంటే ఒకరు

ఇష్టపడి పెళ్ళి చేసుకున్నాం. అయితే పెళ్ళి చేసుకున్నాక సరైన ఏకాంతమే కరువయింది. వ్యాపారం పేరు చెప్పి మీరు. క్లబ్బుల పేరు చెప్పి నేను బిజీగా వుంటున్నాం. ఒకరిమీద ఒకరికి అనుమానం. ఒకరంటే ఒకరికి అసంతృప్తి. ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకుందుకు కూడా టైము లేదు. కానీ ఒకరితో ఒకరు పోటీ పడుతున్నాం— తెలివి తేటల విషయంలో....ఇలా ఎంతకాలమో తెలియదు.." అంది.

"ఇలా ఎంతకాలమో సాగదని హామీ ఇస్తున్నాను" అని మనసులో అనుకున్నాడు సూర్యారావు.

3

"హలో — రేవతీ.... నేను రాజకుమార్‌ని మాట్లాడుతున్నాను...."

"హలో రాజ్!" అంది రేవతి ఉత్సాహంగా.

"ఎప్పుడొస్తావ్?"

"ఈ వేళ సినిమాకి వెడుతున్నాను...."

"వాటే డిజపాయింట్‌మెంట్?.... పోనీ యే సినిమాకు వెడుతున్నావో చెప్పు.... నేను వస్తాను...."

"నీకా ఛాన్సు లేదు. నాతో పాటు ఇంకొకరున్నారు"

"నీ భర్త టూర్లో వున్నాడుగా...."

"అవుననుకో...."

"ప్లీజ్.... రేవతీ! నాకోసం ఆ మనిషికి సెలవిచ్చేసేయ్. ఇంటి దగ్గర నీకోసం ఎదురుచూస్తూంటాను...."

రేవతి సాలోచనగా—"అయితే సినిమా మధ్యలో లేచివస్తానులే...." అంది.

"మరి నీతో యెవరొస్తున్నారంటున్నావు!"

రేవతి నవ్వి—"అదంతా నేను చూసుకుంటాన్లే...."

అని ఫోన్ పెట్టేసేసరికి సూర్యముఖి అక్కడకు వచ్చింది.

"అరే — అప్పుడే వచ్చేశావే ..." అంది రేవతి.

"అప్పుడే అంటున్నావు. నన్నింకా ఎక్స్‌పెక్ట్ చేయడంలేదా?" అంది సూర్యముఖి నవ్వుతూ.

"అది కాదు. ఇప్పుడే నీకు ఫోన్ చేయాలనుకుంటు న్నాను...."

"ఎందుకు?"

"నీ కారు వద్దు. నా కార్లో వెడదామని. కానీ ఈలోగా నువ్వు రానే వచ్చేశావు...." అంది రేవతి.

"ఇంతలో యేమయింది? మావారు బలవంతం పెట్టడం వల్ల యిద్దరం కలిసి బయల్దేరాం...."

"అరే — మరి ఆయన్ని లోపలకు తీసుకురాలేదేం?" అంది రేవతి నొచ్చుకుంటూ.

"ఆయన వెళ్ళిపోయారు...."

"ఎలా వెళ్ళారు?"

"కార్లో...."

"అయితే బాధలేదు. కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చారు. మనం నా కారులోనే వెళ్ళొచ్చునన్నమాట.."

"అబ్బే.... నా కారుంది...."

"అదెలా సాధ్యం?"

"ఇద్దరం చెరో కార్లో బయల్దేరాం...."

రేవతి నవ్వి — "కలిసి బయల్దేరడమంటే అదా?" అంది.

సూర్యముఖి కూడా నవ్వి — "ఆ విషయం తర్వాత చెబుతానుగానీ ముందు నీ సంగతి చెప్పు. నీ కార్లోనే ఎందుకు వెళ్ళాలి?" అంది.

"రాజకుమార్ ఫోన్ చేశాడు....ఇప్పుడే!"

"అయ్‌సీ...." అని సూర్యముఖి నిట్టూర్చి—"హి యూజ్ వెరీ స్మార్ట్ గై...." అంది.

"రమ్మనాన్నక వెళ్ళకపోతే బాధపడతాడు...." అంది రేవతి.

"అయితే?"

"మనమిద్దరం సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నాం కదా- ఈ ప్రోగ్రాం పాడు చేసుకోవడం నాకిష్టం లేదు. రాజ కుమార్ ఇంటికి రేపు వెళ్ళొచ్చనుకున్నాను. కానీ అలా చేస్తే అతడికిష్టముండదు. అందుకే సినిమాకు నా కార్లో బయల్దేరి—కాసేపు హాల్లో కూర్చుని అప్పుడు అతడింటికి వెడదామని నా ఉద్దేశ్యం...." అంది రేవతి.

"అంటే మళ్ళీ నన్ను అతడింటికి తీసుకు వెళ్ళాలనా?"

"అవును. వాట్ ఏ ప్లెజంట్ సర్ప్రైజ్—అనుకోవాలి అతడు...."

"నీ యిష్టమే నా—నా యిష్టమేమీ లేదా?"

"నీ యిష్టం నాకు తెలియదనుకుంటున్నావా?"

"రేవతీ—...." అంది సూర్యముఖి—"నువ్వు నన్ను గురించి యేమనుకుంటున్నావో నాకర్థం కావడం లేదు ..."

"ఈ కబుర్లన్నీ నా దగ్గరే.... అతణ్ని చూస్తే వెన్నలా కరిగిపోతావు".

సూర్యముఖి నిట్టూర్చి—"నువ్వు చెప్పింది నిజం...." అంది.

"నా మాట కాదనకు. మనిద్దరం కలిసి నా కార్లో వెడదాం ..."

"లాభంలేదు. మనం నా కార్లోనే వెళ్ళాలి...."

"ఎందుకు?"

"నా భర్త కట్టి అనుమానం మనిషి...."

"అంటే?"

"నేను రాజకుమార్‌ని కలుసుకుంటున్నట్లాయనకు తెలిసిందేమోనని నా అనుమానం...."

"పోనీ__విషయం చెప్పేయలేకపోయావా?"

"నన్ననుమానించే మనిషిముందు అపరాధిలా నిలబడి సంజాయిషీ యిచ్చుకోవడం నా తత్వానికి సరిపడదు.."

"పోనీ నేను చెప్పేదా?"

"చెప్పినా అర్థం చేసుకునేటంత విశాల హృదయం ఆయనకు లేదు...." అంది సూర్యముఖి.

"ఆయన్ను నువ్వు సరిగా అర్థం చేసుకోవడంలేదేమో?"

"అర్థం చేసుకున్నాను కాబట్టే నా పట్టుదల పెరిగి పోతోంది...."

"ఏమర్థం చేసుకున్నావో నాకు చెప్పు...."

"ఆయనకు వేరే ఆడపరిచయాలున్నాయి. తన ప్రవర్తన మంచిదికాదు కాబట్టి నన్ననుమానిస్తున్నారు" అంది సూర్యముఖి.

"చాలా నమ్మకంగా చెబుతున్నావు ..."

"ఆయన ప్రియురాలి యిల్లుకూడా తెలుసు నాకు. ఆమె పేరు మల్లిక...." అంది సూర్యముఖి.

"ఇంకా ఏం తెలుసో చెప్పు...."

"వద్దులే...." అంది సూర్యముఖి.

రేవతికూడా ఆమెను నొక్కించకుండా__"మనకింకా చాలా టయిముంది. కాస్త విషయం తేల్చి చెప్పు...." అంది.

"నా కార్లోనే వెడదాం...." అంది సూర్యముఖి.

"ఎందుకని?"

"ఆయనకు నామీద చాలా అనుమానం. సినిమా

కంటే నిజంగా వెడతానో వెళ్ళనో అని తను దగ్గరుండి బయల్దేరదీసి నీ యింటిదాకా వచ్చారు...."

"అంత అనుమానం మనిషైతే డ్రైవరుకి చెప్పి ఉంచేవారేమో కదా! ఏదో వంక పెట్టి నిన్ను సెల్ఫ్ డ్రైవింగు చేయకుండా ఆపేవారేమో!"

"అమ్మో! అలాంటి విషయాల్లో ఆయనది చాలా తెలివి. ఇంటి వ్యవహారం డ్రైవర్లకు తెలియకూడదు. నేను తప్పుగా తిరుగుతూంటే అది మా యింటి డ్రైవరుకు తెలుస్తుందనే — ఆయన సెల్ఫ్ డ్రైవింగు అవకాశం నాకిచ్చారు...."

"ఏమిటో—అంతా వింతగా ఉంది ..."

"అంతేకాదు. ఆయన నేను ఈ చీర కట్టుకోవాలని బలవంతపెట్టారు. నల్లకార్లోనే వెళ్ళాలని నొక్కించారు, అంటే థియేటరువద్ద ఆయన మనిషెవడో నన్ను గమనిస్తాడు. వాడికి నా కారు నంబరు, ఈ చీర గుర్తు అయుంటాయి. మనం కార్లో సినిమాకి వెళ్ళకపోతే పట్టుబడిపోతాం...."

"అయితే మాత్రం నీకు భయమెందుకు?"

"భయంకాదు. పట్టుదల...."

"అంటే?"

"ఆయన ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నా నా విషయం తెలుసుకోలేరని ఋజువు చేయాలి. ఆయన ప్రతి ఎత్తూ ఆయనకే హెచ్చరిక కావాలి...."

"అంటే?"

"మనం నా కార్లోనే వెడతాం. నేనీ చీరే కట్టుకుంటాను. ఇద్దరం థియేటర్లో ప్రవేశించి మన సీట్లలో

కూర్చుంటాం....."

"తర్వాత...."

సూర్యముఖి తన పథకం వివరించి చెప్పి—"ఆయనను దొరక్కుండా తప్పు చేయడం నాకూ తెలుసు..." అంది.

4

కూతురికి జడ అల్లుతూ—"నువ్వు సాహసం చేస్తున్నావేమోనని నాకనుమానంగా వుందమ్మా...." అంది పార్వతి.

"లేదమ్మా— నేను వేయబోయే ప్రతి అడుగూ చూచి చూచి వేస్తాను. నా గురించి బెంగ పెట్టుకోకు...." అంది మల్లిక.

"అతడికి పెళ్ళైనదంటున్నావు. నిన్ను మళ్ళీ పెళ్ళెలా చేసుకుంటాడు?" అనుమానంగా అంది పార్వతి.

"అతడి భార్యకు కాన్సరుట. ఏ క్షణంలోనైనా పోవచ్చుట...."

పార్వతి నిట్టూర్చి—"అతడి భార్యకూడా నీ వయసుదే అయుంటుంది. అయితే గియితే నీకంటే రెండు మూడేళ్ళు పెద్దుంటుంది. ఆమెకు కాన్సరేమిటి?" అంది.

"కాన్సరుకు వయసేమిటమ్మా...." అంది మల్లిక.

"అది సరే.... కానీ.... అవతల భార్య కాన్సరుతో వుంటే ఇవతల నీతో ప్రేమకలాపాలు సాగించే మనిషి నమ్మదగ్గవాడేనా?" అంది పార్వతి.

"అదంతా పెద్ద కథ...." అంది మల్లిక.

"కాస్త చిన్నది చేసి చెప్పు. నేనూ తెలుసుకుంటాను."

"అతణ్ణి ఆమె చిన్నప్పట్నించీ ప్రేమించింది. అతడికీ ఆమెకూ దూరపు బంధుత్వముండడంవల్ల పెద్దలుకూడా ఈ పెళ్ళి జరగాలనే అనుకున్నారు. అతడు పెద్దయ్యాక

తన మనసా మైపు ఆకర్షించబడడంలేదని గ్రహించి ఆ విషయం ఆమెకు చెప్పేవాడు. పెద్దలుకూడా అతణ్ణి బలవంత పెట్టకూడదనుకున్నారు.

అతడు లేని జీవితం ఆమె భరించలేననుకొని ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేసింది. నిద్రమాత్రలు మింగిందని డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకొని వెడితే ఆమెకు క్యాన్సరుందన్న విషయం బైటపడింది. డాక్టర్లామె రెండు మూడేళ్ళకంటే బ్రతకదని తేల్చేశారు. ఆ పరిస్థితుల్లో అతడామెను పెళ్ళిచేసుకోవడం తప్పనిసరి అయింది. ఒక అభాగ్యురాలి అంతిమ కోరిక తీరుస్తానన్న భావన తప్ప అతడిలో మరో వాంఛలేదు...." అంది మల్లిక.

"వాళ్ళ పెళ్ళై ఎంతకాలమయింది?" అంది పార్వతి.

"రెండున్నర యేళ్ళు ..."

"నువ్వామెను చూశావా?"

"లేదు. కానీ ఎందుకు?"

"పెళ్ళైన మగాడు—పెళ్ళికాని ఆడపిల్లకిలాంటి కథ చెప్పాడంటే అందులోని నిజానిజాలు పెళ్ళాన్ని చూసి తెలుసుకోవచ్చు...."

"ఈ కథ నువ్వు నమ్మడం లేదా?"

"నీ వయసులో వుంటే నమ్మేదాన్ని...."

"ఈ వయసులో నీకేమనిపిస్తోంది?"

"నీ వయసులో వాళ్ళను హెచ్చరించాలని...."

"అమ్మా—ఏమిటి నీ భయం?" అంది మల్లిక.

"అతడు నిన్ను మోసం చేస్తున్నాడు!"

"మోసంచేస్తే యేమవుతుంది?"

"సీత తెలియుదా?"

"నాకు తెలిసింది నువ్వు నమ్మడంలేదు...."

"నీకు తెలిసిన దేమిటి?"

"అతడి భార్య చావడం తథ్యాం. అటుపైన మా యిద్దరి పెళ్ళికూడా తథ్యం—" అంది మల్లిక.

"అతడు తన భార్య చావు పేరు చెప్పి నీ నూరేళ్ళ జీవితాన్ని పాడుచేస్తాడు...." అంది పార్వతి.

"అమ్మా!" అంది మల్లిక — "జీవితంలో పైకి పోవాలన్న కోరిక నాకుంది. అతడే అందుకు ఆలంబన. నువ్వు శల్యసారధ్యం చేయకు...."

"శల్యసారధ్యం కాదమ్మా! నీ మేలు కోరినదాన్ని. నా మాట విను. అతడు బాగా వున్నవాడంటున్నావు. అలాంటి వాళ్ళు త్యాగంచేసి క్యాన్సరుతో వున్న పిల్లల్ని చేసుకోరు. అతడికా పిల్లద్వారా బాగా ఆస్తి కలిసుండాలి. లేదా ఆమెకు క్యాన్సరుండి వుండదు. తనే చంపడానికేదో పథకం వేస్తున్నాడు. అలాంటివాణ్ణి పెళ్ళిచేసుకొని నువ్వు సుఖపడలేవు. మరో పిల్ల వలలో పడి నిన్నూ చంపాలనుకుంటాడు. నా మాట విని పెద్ద పరుగులకు పోకు. ప్రాణాలకే మోసం వస్తుంది...."

"నా ప్రాణాలెలా కాపాడుకోవాలో నాకు తెలుసమ్మా!" అంది మల్లిక.

"అన్నీ తెలుసనుకునేవారే తప్పటడుగులు వేస్తారు."

సరిగ్గా అప్పుడే యింటిముందు కారాగిన చప్పుడయింది.

"నాకోసం కారు పంపుతానన్నాడు. అదే అయుంటుంది. చూడమ్మా—నేనెలాంటి పథకం వేశానో నీకు తెలియదు...." అంటూ వీధిలోకి పరుగెత్తింది మల్లిక.

5

థియేటర్ మురళికి ముందున్న కిళ్ళీకొట్టు దగ్గర నిలబడి వున్నాడు రమణ. అక్కడికి వస్తున్న ప్రతి కారునూ తీక్షణంగా పరీక్షిస్తున్నాడతడు. చూస్తూండగా నల్ల రంగు కారొకటి ఆగింది. రమణ నంబరును జాగ్రత్తగా చూశాడు. APW 9872.

అతడి కళ్ళు మెరిశాయి. ఉత్సాహంగా కారు వంకే చూస్తున్నాడు.

కార్లోంచి ఇద్దరు యువతులు దిగారు. అందులో ఒకామె లేత నీలం రంగు చీర ధరించింది.

రమణ కిళ్ళీకొట్టు దగ్గర్నుంచి కదిలి ఆ యువతులను సమీపించాడు. లేత నీలం రంగు చీరకు నెమళ్ళ బోర్డరుంది.

"అమ్మాయి చాలా బాగుంది—" అనుకున్నాడు రమణ.

సూర్యముఖి నవ్వుతూ రేవతితో యేమో మాట్లాడుతోంది.

"ఆమె నవ్వు మనోహరం...." అనుకున్నాడు రమణ మళ్ళీ.

యువతులిద్దరూ థియేటర్లోకి నడిచారు. రమణ వారి ననుసరించే లోపలకు వెళ్లాడు. వాళ్ళతణ్ణి పట్టించుకోలేదు.

హాల్లో దీపాలింకా వెలుగుతున్నాయి. పాశ్చాత్య సంగీతం స్టీరియోలో సన్నగా వినపడుతోంది.

బ్యాట్రీ లైటుతో ఒక బాయ్ యువతులిద్దరినీ సమీపించాడు. వాళ్ళు టికెట్లు చూపించారు.

హెచ్ రోలో పదకొండు, పన్నెండు వాళ్ళ

నంబర్లు. నెమళ్ళ బోర్డరు యువతి చివరి సీట్లో కూర్చుంది. అది నంబరు పదకొండు. అట్నుంచి ఆ వరుసలో మొదటి సీటది. ఇట్నుంచి ఆఖరు సీటు. రెండో యువతి ఆమె పక్కనే పన్నెండో నంబరు సీట్లో కూర్చుంది.

బాయ్ టార్చిలైటుతో రమణ దగ్గరకు వచ్చాడు. అతడి నంబరు జీ పదకొండు.

సరిగ్గా లేత నీలం రంగు చీర యువతి వెనుకనే కూర్చున్నాడతడు. మనసులో తన తెలివితేటల్ని తనే అభినందించుకున్నాడు.

హాల్లో ఒక వరుసకు ముప్పైనాలుగు సీట్లున్నాయి. వరుస మూడు భాగాలుగా విభజించబడింది. అటూ యిటూ పదిసీట్లు, మధ్యన పద్నాలుగు.

సూర్యారావునుంచి సమాచారం అందగానే అతడు మొత్తం ఇరవై ఎనిమిది టికెట్స్ రెండు వరుసల్లో వచ్చేలా కొనమని ఓ మిత్రుడికి చెప్పాడు. అలా కొన్న టికెట్స్‌లో రెండు వరుసల్లోనూ పదకొండు, పన్నెండు నంబర్లు మాత్రం వుంచుకొని మిగతావి వెంటనే అమ్మించేశాడు. ఒక సెట్టు సూర్యారావుకు పంపాడు. రెండో సెట్లో పదకొండో నంబరు టికెట్ మాత్రం వుంచుకొని పన్నెండో నంబరు టికెట్ కూడా అమ్మేశాడు.

తను సరిగా అనుకున్న నంబరుకు వెనక్కి వస్తేనే తన పని సులభమవుతుంది. నీలం రంగు చీర యువతి పదకొండో నంబరు సీట్లో కూర్చోవాలని అతడు కోరుకున్నాడు. అలాగే జరిగింది.

"అంతా సక్రమంగానే వుంది—" అనుకున్నాడతడు.

6

"డియర్ - నామీద నీకప్పుడే మోజు తీరిపోయిందా?" అంది చేతన గోముగా.

సూర్యారావు మంచంమీద కూర్చున్నాడు. చేతన అతడి ఒడిలో వాలి వుంది. ఆమె అతడి ముఖంకేసి చూస్తూ చేతులతో అతడి బుగ్గలపై మృదువుగా రాస్తోంది.

"మోజు తీరిపోవడానికి నువ్వు నా భార్యవు కాదు గదా!"

"ఏం_నీకప్పుడే నీ భార్యపై మోజు తీరిపోయిందా?"

సూర్యారావదోలా ముఖం పెట్టి — "పెళ్ళి చేసుకొని చాలా తప్పు పని చేశాననిపిస్తోంది—" అన్నాడు.

"ఏం?"

"పెళ్ళిచేసుకుంటే నాపై సర్వ హక్కులూ సంపాదించేశాననుకుంటుంది భార్య. నాకింకా యెన్నో సరదాలున్నాయి...."

"అసలు నువ్వు పెళ్ళెందుకు చేసుకున్నావు?"

"ఆమె అంటే వెర్రి ఆకర్షణ బయల్దేరింది. ఆమె లేకపోతే నా బ్రతుకే వృథా అనిపించింది. ఆమెను పొందడానికి పెళ్ళి తప్ప వేరే మార్గం లేకపోయేసరికి పెళ్ళిచేసుకున్నాను. పెళ్ళైన మర్నాట్నించే ఆమె నాపై అధార్టీ ప్రారంభించింది. నేనెక్కడెక్కడికి వెళ్ళిందీ తనకు చెప్పాలి. ఎవరెవరిని కలుసుకున్నదీ చెప్పాలి. ఏమేం చేసిందీ చెప్పాలి. ఇంటికి రావడం కాస్త ఆలస్యమైతే సంజాయిషీ యిచ్చుకోవాలి...."

"ఏం చేస్తావ్? అలాగే సర్దుకుపోతున్నావా?"

"లేదు. నేను నా పద్ధతులేమీ మార్చుకోలేదు...."

"మరి నీ భార్య ఊరుకుందా?"

"కొన్నాళ్ళు దెబ్బలాడింది. ఫలితం కనబడలేదు. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళు తనలో తనే గొణుక్కునేది. నేను పట్టించుకోలేదు. అప్పుడు చివరి అస్త్రం ప్రయోగించింది. అది మామూలు అస్త్రం కాదు. అణ్వస్త్రం...."

"ఏమిటది?" కుతూహలంగా అడిగింది చేతన.

"తనూ నాకులాగే ఉండడం మొదలు పెట్టింది—"

"శభాష్...." అంటూ చేతన చప్పట్లు కొట్టింది.

"ఏం — వేళాకోళంగా వుందా నీకు?" కోపంగా అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఇందులో వేళాకోళ మేముంది? నీ సమస్య సులభంగా తీరిపోయిందని సంతోషిస్తున్నాను...." అంది చేతన.

"సమస్య తీరడమేమిటి—ఇక్కడే ప్రారంభ మయింది...."

"నీ భార్యకూడా నీకులాగుంటే సమస్యేముందింక?"

"నా భార్య యింటిపట్టున వుండాలి. నేను చెప్పిన చోట్లకే వెళ్ళాలి. నా మాట కదిలించకూడదు. ముఖ్యంగా వేరే మగ పరిచయాలుండకూడదు...."

"చాలా అన్యాయం. నీకో రూలు....నీ భార్యకో రూలు...."

"ఇందులో అన్యాయముండవచ్చు. కానీ నీ బోటి వాళ్ళది అన్యాయమనడంలో న్యాయంలేదు. ఎందుకంటే మీ బ్రతుకంతా ఈ అన్యాయంలోనే వుంది...."

"అదేమిటో చెప్పు....కాస్త వివరంగా వింటాను.."

"చెప్పడెందుకులే?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఎందుకంటే — పురుషుడు సుఖంకోసం పరాయి

ఆడదాన్ని మరుగుతాడు. అంతే ఆ ఆడది ఆ మగాణ్ణి తలలో వేసుకుంటుందంటారు. తప్పు చేసేది మగాడు. తిప్పు పట్టేది ఆడదాన్ని. నావంటి వారివద్ద సుఖం పొందుతూ నన్ను నిరసించడం నాకు నచ్చలేదు. అందుకు తగిన కారణం చెప్పకపోతే మన పరిచయానికీరోజుతో స్వస్తి". అంది చేతన.

"చేతనా-నువ్వు నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకొన్నావు" అన్నాడు సూర్యారావు—"ఆడవాళ్ళపై ఎన్నో హద్దులున్నాయి. స్త్రీ ఆ హద్దుల్నధిగమించలేదు. అందులోనే ఆమెకూ సుఖశాంతులుండడంవల్ల అందుకామె తలవంచింది. స్త్రీ లెక్కువగా హద్దుల్లోనే వుండడంవల్ల పురుషుడికామె అంటే ఆకర్షణ పెరిగిపోతోంది. అందుకని పురుషుడు—ఆ హద్దులకు లొంగని కొందరు స్వతంత్ర స్త్రీల చుట్టూ తిరుగుతాడు. నా కో రూలు, నా భార్యకో రూలు కాకపోతే నేను నీ చుట్టూ యింత విచ్చలవిడిగా తిరిగేవాడిని కాదు...."

"నువ్వు చెప్పింది నిజం. కానీ నీ భార్యకూడా హద్దు తప్పింది. ఏం చేస్తావ్?"

"అందరికీ అన్నీ వంటబట్టవు. మా కుటుంబంలో నా భార్య నన్నెదిరించడానికి తానెన్నుకున్న పద్ధతి—క్యాన్సరై ఆమెను బాధిస్తుంది. ఆమెకు అకాలమరణం తప్పదు—" అన్నాడు సూర్యారావు గంభీరంగా.

"అంటే?"

"నా భార్యింక యెంతోకాలం బ్రతకదని డాక్టర్లు చెప్పారు...."

"చెప్పినవాళ్ళు నిజంగా డాక్టర్లా? అలా చెప్పారు గదా అని వాళ్ళను నువ్వు డాక్టర్లంటున్నావా?" అంది

చేతన.

సూర్యారావు వంగి మృదువుగా ఆమె నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకొని—"ఆడదానికి తెలివి అచ్చిరాదు. ఏ విషయమూ మరీ లోతుగా ఆలోచించకు...." అన్నాడు.

"నీ భార్య చచ్చిపోతుందా?" అంది చేతన.

సూర్యారావు మాట్లాడలేదు.

"చచ్చిపోతే ఏం చేస్తావ్?"

"మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటాను...." అన్నాడు సూర్యారావు తాపీగా.

"నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకుంటే—నన్నే చేసుకో.." అంది చేతన.

సూర్యారావు నవ్వి—"నువ్వు పెళ్ళి గురించి ఆలోచించకు...." అన్నాడు.

చేతన చిరుకోపంతో—"ఏం—నేను పెళ్ళికి పనికి రానా?" అంది.

"ఏమో నాకు తెలియదు. కానీ నువ్వు కావాలను కున్నాను. అందుకు పెళ్ళి అవసరం లేకపోయింది...."

"అదన్నమాట నా తప్పు...."

"తప్పో ఒప్పో నాకు తెలియదు. కానీ నాకు పెళ్ళైనా నీ దగ్గరకు రావడానికి అభ్యంతర పెట్టని అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకుంటాను ..."

"నువ్వెవరితో తిరిగినా నేనూ అభ్యంతర పెట్టను...."

"కానీ నా విషయంలో చెప్పావుగా. మగాడికో రూలు ఆడదానికో రూలు. నాకులా ఉండని అమ్మాయి నే చేసుకుంటాను. ఆ అమ్మాయి కింతవరకూ నేను తప్ప పర పురుషుడి స్పర్శ అనుభవంలోకి రాదు...."

"అలాంటివాళ్ళు నీకు దొరకరు...."

"ఆల్ రెడీ అమ్మాయి సిద్ధంగా వుంది. ఇంక నా భార్య చావడమే తరువాయి...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఎవరా అమ్మాయి?"

"కాసేపట్లో కార్లో ఇక్కడికి వస్తుంది. ఇద్దరం కలిసి ఎక్కడికో వెడతాం. సరదాగా గడుపుతాం...." అన్నాడు సూర్యారావు.

"అందుకా—ఈ పూట అంటీ ముట్టనట్లున్నావు...."

"అవును...."

"ఆ అమ్మాయి పెళ్ళయ్యాక నీ మాట వింటుందని నమ్మకమేమిటి?"

"నా భార్య డబ్బులో పుట్టింది. హోదాలో పెరిగింది. ఆమె నన్నంటే యిష్టపడ్డానికి కారణం ప్రేమం కే! కానీ ఈ అమ్మాయలా కాదు. పేదరికంలో పుట్టి పెరిగి ఐశ్వర్యం కోసం కలలు కంటోంది. ఆమె నన్ను కాక నా డబ్బునీ, హోదానూ ప్రేమిస్తోంది. పెళ్ళయ్యాక ఆ రెండూ నిలబెట్టుకోవడంకోసం—నేనెలా తిరిగినా సహిస్తుంది...."

చేతన నవ్వి—"ఆడదాని గురించి నీకు బొత్తిగా తెలియదు. పెళ్ళయ్యాక నీ భార్య డబ్బు, హోదాతో పాటు నిన్ను కూడా కలిపి బిగిస్తుంది—" అంది.

"బిగిస్తే తనే అనుభవిస్తుంది. నేను పాములాంటే పూటకు తిరగనా వుండదా అమ్మాయికి—" నవ్వుతూ అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఆ మెకు నీకు పెళ్ళయిన విషయం తెలుసా?"

"తెలుసు. ఆమె కూడా నా భార్య చావు కోసం

ఎదురుచూస్తాం...."

"నీ భార్య చనిపోతుందంటే ఆమె భయపడ లేదా?...."

సూర్యారావామెకు సూర్యముఖి క్యాన్సరు తమ పెళ్ళికి దారితీసిన కథ చెప్పి—"ఇది తెలిసేక ఆమెకు నేనంటే సానుభూతి కూడా పెరిగింది—" అన్నాడు.

"ఈ కథ నామె నమ్మిందా?"

"నమ్మినట్లే కనబడింది. నమ్మడంలోనే ఆమెకు భవిష్యత్తుంది...."

"మీ పరిచయమై ఎంత కాలమయింది?"

"ఆరు మాసాలు...."

"ఇంకా నీ కామెపై మోజు తీరలేదు...."

"మోజు తీరడానికామె లొంగితే కదా...."

"ఓహో—అదా సంగతి!" అని నవ్వి—"ఒకవేళ నీ భార్య చావలేదనుకో. అప్పుడు నువ్వా అమ్మాయి నేం చేస్తావు?" అంది.

"ఎలాగో మభ్య పెట్టి లొంగదీసుకుని వదిలేస్తాను...."

"పూర్ గర్ల్.... ఆమె పేరేమిటో?"

"మల్లిక...." అన్నాడు సూర్యారావు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ యింటి ముందు కారొకటాగింది.

7

హాల్లో దీపా లారాయి. స్లైడ్సు ప్రారంభ మయ్యాయి.

రమణ జేబులు తడుముకున్నాడు. ప్రత్యేకమైన పిస్టల్ అతడి చేతికి తగిలింది. అది అతడికోసం ప్రత్యేకంగా తెప్పించాడు గుప్తా.

ఇంజక్షన్ సిరంజిలా వుంటుందది. అందులో రెండు కంపార్టుమెంట్సుంటాయి. ఒకదానిలో మత్తు మందు, రెండో దాంట్లో విషం.

సిరంజికి రెండు బటన్సుంటాయి. కుడివైపు బటన్ నొక్కితే మత్తుమందుతో నిండిన సన్నని అంగుళం సూది బయటకు వస్తుంది. ఫోర్స్ యెక్కువ వుండదు. ఆ సూది చర్మానికి తగిలి కింద పడిపోతుంది. అది తగిలినవారికి చీమో, దోమో కుట్టినట్లవుతుంది. రియాక్టయేలోగా మనిషి బిగుసుకుపోతాడు.

ఎడంవైపు బటన్ నొక్కితే విషంతో నిండిన సూది బయటకు వస్తుంది తగిలిన వెంటనే మనిషికి ఇంతా అంతా అనరాని బాధ కలుగుతుంది. ఆ తర్వాత ప్రాణం పోవడానికి కొద్ది సెకన్లు మాత్రం. బాధ కలిగినప్పుడు మనిషి అరవకుండా వుండడానికి మత్తుమందు.

మనిషికి గుచ్చుకునే ఆ సూదులు లోహంతో చేసినవి కావు. ఒక రకమైన ప్లాస్టిక్. క్రిందపడిన కాసేపటికి హారతికర్పూరంలా హరించుకుపోతాయవి.

ఆ సిరంజి పిస్టల్ సాయంతో నిశ్శబ్దంగా హత్య జరుగుతుంది. పక్కనున్నవాడికి కూడా తెలియకుండా హతుడి చరిత్ర ముగుస్తుంది. అటుపైన ఆధారాలేమీ మిగలవు.

సూర్యముఖిని చంపడానికదే యెన్నుకున్నాడు రమణ.

"ఇంటర్వల్ తర్వాతగానీ చంపొద్దన్నాడు. అదేమి షరతో?!" అని మనసులో విసుక్కున్నాడు రమణ. అయితే అతడు సూర్యారావు చెప్పిన మాటలు తూచా తప్పకుండా పాటించదల్చుకున్నాడు. అది అతడి వృత్తి

ధర్మం.

స్లైడ్స్ అయిపోయాయి. అడ్వర్ టైజ్ మెంట్సు ప్రారంభమయ్యాయి.

రమణ ముందున్న సీట్లలోని యిద్దరు యువతులూ లేచి నిలబడ్డారు. హాల్లోంచి బయటకు వెడుతున్నారు.

"ఇప్పుడేం చేయాలి?" అనుకున్నాడు రమణ.

వాళ్ళు బయటకు వెళ్ళి తిరిగివస్తారో రారో? సూర్యారావు చెప్పిన ప్రకారం అతడు ఇంటర్వల్ తర్వాతనే నీలం చీర యువతిని హత్య చేయాలి. అదీ థియేటర్లోనే!

రమణ లేవలేదు. కానీ చీకట్లో కూడా ఆ యువతి ధరించిన నీలం చీరని గుర్తుంచుకుందుకు ప్రయత్నించాడు. అస్పష్టంగా అగుపిస్తున్న గుర్తుల్ని నోట్ చేసుకున్నాడు. నెమళ్ళ బోర్డరు ప్రత్యేకంగా నెమలి అని తెలియక పోయినా చీకట్లో కూడా తెలుస్తోంది.

"వీళ్ళిద్దరూ తిరిగివచ్చేక సీట్లు మారితే ఆ విషయం చీకట్లోనే గుర్తించాలి— ...." అనుకున్నాడు రమణ.

వరుసగా అడ్వర్టయిజ్ మెంట్లు నడుస్తున్నాయి. అలా పదినిముషాలు గడిచేక న్యూస్ రీలు ప్రారంభమైంది.

ఆ యువతులింకా తిరిగిరాలేదు.

రమణకు బెంగ పట్టుకుంది.

వారికి తన గురించి అనుమానం వచ్చిందా! లేక తనపై హత్యాప్రయత్నం జరుగవచ్చునని సూర్యారావు భార్యకు తెలిసిందా? ఎలా తెలుస్తుంది?

సూర్యారావే విషయం ఇంకెవరికైనా చెప్పాడేమో. డైరీలో రాసుకున్నాడేమో!

న్యూస్ రీలు కూడా అయిపోయింది.

అప్పుడు నూన్ షోగా నడుస్తున్న ఓ చిత్రం తాలూకు పాట ట్రయిలర్ గా చూపిస్తున్నారు. రమణకది బుర్ర లోకి ఎక్కడంలేదు.

ట్రయిలర్ అయిపోతోంది. సినిమా ప్రారంభంకా నున్నదన్నట్లుగా బెల్ మ్రోగింది.

రమణలో ఆత్రుత పెరిగిపోతోంది.

సినిమాకని వచ్చినవాళ్ళు—అది ప్రారంభమయ్యే సమయానికి లేకుండా యెందుకు బయటకు వెడతారు?

ఇందులో యేదో తిరకాసుంది....

రమణ యేం చేయాలా అనుకుంటూండగా యిద్దరు యువతులూ తిరిగివచ్చారు. అతడి మనసు తేలికపడింది.

కొండ గుర్తుల్ని బట్టి నీలం చీర, పెమళ్ళ బోర్డరు గుర్తుపట్టాడు. ఆమె తిరిగి పదకొండో నెంబరు సీట్లో సెటిలైంది.

"హమ్మయ్యా!" అనుకున్నాడు రమణ. అతడు మరో సారి జేబులు తడుముకున్నాడు. నీరంజి పిస్టల్ చేతికి తగిలింది.

ఇప్పుడతడు యింటర్వెల్ యెప్పుడవుతుందా అని యెదురుచూస్తున్నాడు. సినిమా ప్రారంభమయింది.

8

ఉత్తరం మాత్రమే వచ్చింది. అందులో మల్లిక లేదు.

డ్రైవర్ సూర్యారావుకో ఉత్తరం ఇచ్చాడు.

"డియర్! నిన్ను డిజప్పాయింట్ చేయను. నువ్వు కోరిన ప్రకారం డైరెక్ట్‌గా చంపక్ హోటల్ కు వస్తున్నాను. నీ కార్లో రావడంలేదు.

రిసెప్షనిస్టు దగ్గర తాళం తీసుకుని డార్క్ రూంలో వుంటాను. త్వరగా బయల్దేరి అనుకున్న టైముకిరా.

నీ

మల్లిక."

ఇదీ ఆ ఉత్తరంలోని విశేషం.

సూర్యారావు మనసు ఆనందంతో ఉరకలు వేసింది. కారెక్కి — "చంపక్ హోటల్ కు పోనియ్...." అన్నాడు.

చేతన అతడికి టాటా చెప్పింది.

కారు అయిదునిముషాల్లో హోటలు చేరుకుంది.

"మళ్ళీ రాత్రి పదింటికి రా——..." అని డ్రైవరుకి చెప్పి కారు దిగి లోపలకు నడిచాడు సూర్యారావు. హోటల్ చంపక్ ముందు తన కారు పార్కు చేసి తన ఉనికి ప్రత్యేకంగా తెలియజేయడం అతడి కిష్టంలేదు. రాత్రి పదింటికి డ్రైవరొస్తే తిరిగి చేతన యింటికే వెళ్ళి-అక్కణ్ణించి తను బయల్దేరిన కార్లోనే యిల్లు చేరాలని అతడి ఉద్దేశ్యం.

హోటల్ చంపక్ కా ఊళ్ళో ప్రత్యేకత వుంది. అదే డార్క్ రూం సదుపాయం.

మామూలుగా చూస్తే కనపడని తలుపు గోడకు అమర్చబడి వుంటుంది. ఆ గోడలోపల వుంటుంది డార్క్ రూం.

డార్క్ రూంలో కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని చీకటి.

ప్రేమికుల కా గది అదో అనుభవం.

మల్లిక నెంతగానో కన్విన్స్ చేసి ఆ రాత్రికా గది బుక్ చేశాడు సూర్యారావు. డార్క్ రూం చీకటిని

గురించి విన్నాక మల్లిక అందు కంగీకరించింది. అయితే ముందుగానే ఆమె అక్కడికి వెళ్ళిందంటే డార్క్ రూం గురించి ధృవపరుచుకోవాలనుకుని వుంటుందామె.

ఆ గది తాళం ఆమెకూ యిచ్చాడతడు.

సూర్యారావు ఉత్సాహంగా తన గదికి వెళ్ళాడు.

గది గోడకు పిడిలా అతుక్కుని వున్న టెలిఫోన్ డయల్ లాంటి వస్తువును సమీపించాడు.

నిజాని కది తలుపు తాళం. తెరుచుకు నేందుకు నెంబర్ కోడ్ వుంటుంది. రోజు రోజుకూ ఆ కోడ్ నెంబరు మారిపోతుంది.

ఆ రోజు కోడ్ నెంబరు 76532108.

సూర్యారావు నెంబరు తిప్పాడు. తలుపు తెరుచుకుంది.

అదే నెంబరు మల్లికకూ తెలుసు. కానీ ఇప్పుడు మల్లిక లోపల వుందా?

లోపలకు సన్నగా వెలుతురు పడుతోంది. అక్కడ అడ్డంగా మరో గోడ వుంది. ఆ గోడలో ఓ తలుపుంది. ఆ తలుపు తెరుచుకోవాలంటే యీ తలుపు మూసుకోవాలి.

సూర్యారావు లోపలకు వెళ్ళాడు. తలుపు మూశాడు. అప్పుడు రెండో తలుపు తెరుచుకుంది. కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని చీకటి. ఆ చీకట్లో అతడు గదిలో ప్రవేశించి—"మల్లికా!" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నదో తీయని గొంతు.

సూర్యారావు శరీరం పులకరించింది.

"మల్లికా—నువ్వు నిజంగా వచ్చావా?"

"ఊఁ" అన్నది మళ్ళీ అదే గొంతు.

అతడా గొంతు ననుసరించి మల్లికను సమీపించాడు.

"మల్లికా — నువ్వు రావనుకున్నాను. నిజంగా వచ్చావు...."

"నేను ప్రేమను నమ్మాను. నీలో ప్రేమను చూసి నిన్ను నమ్మాను. ఇది నా నమ్మకాన్ని నీకు తెలియజెప్పడం కోసం. పెళ్ళయ్యేవరకూ ఇదే మన మొదటిదీ ఆఖరిదీ అయిన కలయిక...." అంది మల్లిక.

"ఒప్పుకుంటున్నాను మల్లికా! నువ్వు దేవతలా నన్ను కరుణించావు. నీ ఋణం యెలా తీర్చుకోగలను?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"పెళ్ళి సంగతి గుర్తుంచుకో.... అంతే చాలు...."

"అలాగే మల్లికా—...." అంటూ అతడామెను దగ్గరగా తీసుకుని—"నీ స్పర్శలో యెంత సుఖముంది?" అన్నాడు.

ఆమె అతడి నడుంచుట్టూ చేతులు వేసింది.

సూర్యారావామె ముఖాన్ని తన రెండు చేతుల్లోకీ తీసుకుని—"ఇప్పుడు నేను నీ కళ్ళలోకి చూడగలిగితే ఎంత బాగుండేది?" అన్నాడు.

"ఆ అదృష్టం పెళ్ళయినవాళ్ళకే!" అంది మల్లిక.

"మన పెళ్ళి త్వరగా జరగాలి. అందుకు ముహూర్తం సమీపించిందనే నమ్ముతున్నాను—" అన్నాడు సూర్యారావు.

మల్లిక మాట్లాడలేదు. సూర్యారావుకూ మాటలవసరమనిపించలేదు. కొత్త అనుభవం కోసం అతడి మనసు ఉరకలు వేస్తోంది.

"అరే—మీరా?" అన్నాడు రాజకుమార్ ఉత్సాహంగా.

"ప్లెజంట్ సర్‌ప్రయిజ్....అవునా?" అంది రేవతి.

"రేవతీ — థాంక్స్‌లాట్...." అన్నాడు రాజకుమార్.

"మరీ అంత ఉత్సాహం పనికిరాదు...." అంది రేవతి నవ్వుతూ.

"రండి—కూర్చుందాం...." అన్నాడు రాజకుమార్.

అందరూ సోఫాల్లో కూర్చున్నారు.

"పేక దాచేస్తాను...." అన్నాడు రాజకుమార్.

"అంటే నేనేం చేయను?"

"విడియో చూడు....కొత్త ఇంగ్లీషు సినిమా. మంచి కామెడీ...." అన్నాడు రాజకుమార్.

"మంచో, చెడో—చూడ్డం తప్పదుగా...." అంది రేవతి.

రాజకుమార్ ఆమెకోసం అప్పటికప్పుడు విడియో యేర్పాటు చేసి—"మరి మాకు సెలవా?" అన్నాడు.

"ఊఁ కానీ త్వరగా వచ్చెయ్యాలి...."

"సినిమా అయేలోగా వచ్చేస్తాం...."

"సినిమా ఎంతసేపుంటుంది?"

"గంటా నలభై నిముషాలు...."

"సరే—టాటా...." అంది రేవతి.

రాజకుమార్, సూర్యముఖి పక్కగదిలోకి నడిచారు. రాజకుమార్ తనే తలుపులు వేశాడు.

"నీకు చాలా తొందర...." అంది సూర్యముఖి.

"ఏ తొందరైనా మిమ్మల్ని చూసినప్పుడే కదా!"

అన్నాడు రాజకుమార్. అతడు దిగులుగా నిట్టూర్చాడు కూడా.

"ఏకాంతంలో కూడా నన్ను మీరని మన్నించడ మెందుకు?" అంది సూర్యముఖి నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఏమో—కారణం నాకు తెలియదు. నాకు మీ రంటే గౌరవభావం. మీరు నా కంటే అధికులనీ, నా జీవితగతిని మార్చడానికి వచ్చిన దేవత అనీ అనిపిస్తుంది. మిమ్మల్ని గౌరవించడాని కింకో పద్ధతి తెలియక మీరని మన్నిస్తున్నాను. కాదనకండి...."

"నీ యిష్టం...." అంది సూర్యముఖి నిట్టూర్చుతూ.

అతడామెకు దగ్గరగా వచ్చి ఆమె ముఖాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని ముఖమంతా ముద్దులతో నింపాడు.

ఆమె అలాగే నిలబడి వుంది.

అతడామెను కౌగలించుకుని నడుం నిమురుతున్నాడు.

ఆమె అలాగే నిలబడి వుంది.

ఉన్నట్లుండి అతడామెను వదిలిపెట్టి—"నేను తప్పు చేస్తున్నాను కదూ!" అన్నాడు.

"లేదు—" అందామె దృఢంగా.

"మీకు వివాహమైంది. మీకింత దగ్గరగా రావడం తప్పుకాదూ?"

"నీ విషయంలో కాదు...."

"ఊరికే నన్నూరట పర్చడానికి మీ రలాగంటున్నారు...."

"కాదు. నిజం చెబుతున్నాను...."

"నేను నమ్మను...."

"నమ్మించడానికి నేనేం చేయాలి?" అందామె.

"ఏం చేయాలో చెబితే చేస్తారా?"

"నామీద నమ్మకం లేదా?"

"ఉంది—కానీ చెప్పడానికి భయమేస్తోంది...."

"ఫరవాలేదు— చెప్పు...."

"నాకు మీ సహజసౌందర్యాన్ని చూడాలనుంది—" అన్నాడతడు తటపటాయిస్తూనే.

ఆమె నవ్వి—"సహజసౌందర్యమంటే?" అంది.

"అది....మీరు ధరించిన దుస్తులలో కప్పబడింది..."

"ఓస్ ఇంతేనా? నీ కోసం ఏమైనా చేయగలను...." అందామె తేలికగా.

అతడు మాట్లాడలేదు. ఆమె అతడివంకే చూస్తోంది. అతడప్పుడు నార్మల్ గా లేడు. ఉద్రేకపడుతున్నట్లు తెలుస్తోంది.

"నేను నిజం చెలుతున్నాను....ప్రస్తుతానికి నేను నీదాన్ని...."

"నాలో ఏ విశేషముందని...."

"వర్ణించడానికి నేను కవయిత్రిని కాను. కానీ మన్మథుడికి రూపకల్పన చేస్తే నీకులాగే ఉంటాడనిపిస్తుంది" అంది సూర్యముఖి.

"మీ నోటినుంచి యిలాంటి పొగడ్తలు వింటూంటే యెంతో బాగుంటుంది...." అన్నాడు రాజకుమార్.

"ఇవి పొగడ్తలు కావు. ఉన్నమాటే చెప్పాను నేను...."

"నిజంగా నేను మిమ్మల్ని కోరిన విధంగా చూడొచ్చా?"

"ఊఁ."

"నిజంగానా?"

"మరీ మరీ అడగొద్దు. నాకు సిగ్గేస్తుంది...." అంది సూర్యముఖి.

"నా ముందు మీరు సిగ్గుపడతారా? ఎందుకు?"

"చూడు....నువ్వు పురుషుడివి. నేను స్త్రీని. అందుకే సిగ్గు...."

అతడి ముఖంలో ఉద్రేకం పెరిగింది—"మీరు దేవత. విశాలహృదయం మీది...."

"అందుకు నన్ను కాదు—నా భర్త నభినందించాలి" అనాలనుకున్నదామె. కానీ ఆ మాటలామె పెదవి దాటి బయటకు రాలేదు.

రాజకుమార్ ఆమెను సమీపించి భుజంమీద చేయి వేశాడు. ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది.

"కళ్లు మూసుకున్నారేం?" అన్నాడతడు.

"నాకు సిగ్గేస్తోంది—" అంది సూర్యముఖి.

రాజకుమార్‌లో ఉత్సాహం పెరిగింది.

10

ఇంటర్వల్లో లైట్లు వెలగడానికి ముందే రమణ హాల్లోంచి బైటకు వెళ్ళిపోయాడు. తన పక్క వ్యక్తికి తన ముఖాన్ని గుర్తుంచుకోవడం అతడి కిష్టంలేదు. మళ్ళీ లైట్లు ఆరేకనే లోపలికి వచ్చాడతడు.

ఆ యువతులిద్దరు సీట్లు కదలలేదు. యథాస్థానాల్లోనే వున్నారు. మళ్ళీ సినిమా ప్రారంభంకాగానే రమణ ఆమెనే శ్రద్ధగా గమనించసాగాడు.

ఆమె ఒక చేతిని ఎడంవైపుకు వదిలిపెట్టింది. ఆ చేయి లోపలకు తీసుకున్నప్పుడు మనిషి నిటారుగా కూర్చుంటోంది. నిటారుగా కూర్చున్నప్పుడామె భుజాలు కాస్త పైకి వస్తున్నాయి.

"వీలు చూసుకొని యెక్కడో అక్కడో కొట్టాలి" అనుకున్నాడు రమణ. ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా కొట్టాలంటే ఎడంపక్కకు వ్రేలాడే చేయి ఎక్కువ వీలని అతడికనిపిస్తోంది.

అతడు సినిమా చూడడంలేదు. ఆమె కదలికలనే గమనిస్తున్నాడు. సినిమా చూస్తే ఆ ధ్యాసలో పడి వచ్చిన పని మరిచిపోతానేమోనని అతడి భయం.

ఏ టైములో ఆమెను చంపాలీ అన్న విషయంకూడా అతడాలోచిస్తున్నాడు. సినిమా అయ్యేవరకూ ఆమె చనిపోయిన విషయం యెవరికీ తెలియకూడదు. అలా తెలిస్తే అంతా హడావుడి. హాల్లో వాళ్ళెవరినీ బయటకు వెళ్ళనివ్వరు. పెర్చికూడా జరగవచ్చు.

అందుకే అతడు మంచి టైముకోసం చూస్తున్నాడు.

అతడి అదృష్టమేమిటంటే ఆ యువతులిద్దరు ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడకుండా యెవరిమటుకు వారు శ్రద్ధగా సినిమా చూస్తున్నారు.

ఒక విధంగా అది తనకు అదృష్టమే!

ఇంటర్వెల్ తర్వాత పనికానిమ్మని చెప్పాడు సూర్యారావు. ఆ పని కాస్త ఆలస్యంగా చేయడం మంచిదా? ఇప్పుడే పూర్తి చేసుకోవడం మంచిదా?

సినిమా నడుస్తోంది.

రమణ ఆమెనే గమనిస్తున్నాడు.

అంతవరకూ నిటారుగా కూర్చున్న ఆమె కాస్త వంగి కూర్చుంది. ఎడంపక్క ఆమె చేయి బయటకు వ్రేలాడింది.

రమణ జేబులోంచి సిరంజి పిస్టల్ తీసి చుట్టూ చూశాడు. అతడినెవరూ గమనించడంలేదు. అప్పుడతి

డామె చేతిపైపే దృష్టిని కేంద్రీకరించాడు.

ముందు చేయి అస్పష్టంగా కనబడింది. తర్వాత ఆ చేయి మిసమిసలాడుతూ పసిమి ఛాయలో మెరుస్తూ కనబడింది. క్రమంగా ఆ చేయి స్తంభమంత లావయింది. అటుపైన అదే మహా పర్వతమై కంటికింకేమీ కనబడకుండా పోయింది.

రమణ సిరంజి పిస్టన్లో ఓ బటన్ నొక్కాడు.

అతడి గురి తప్పలేదు.

ఆమె ఊఁ అని సన్నగా మూలిగింది. ఒకరు గుర్తించి వినే మూలుగు కాదది. అతి సన్నగా యితరులెవ్వరికీ వినబడనంత సన్నగా వుంది.

ఆ వెనువెంటనే ఆమె శరీరంలో కదలిక ఆగిపోయింది.

ఆమెకు స్పృహ తప్పిందని అతడికర్థమయింది.

సిరంజిలో రెండో బటన్ నొక్కాడు రమణ.

11

“ఈ రోజుకింక సెలవిచ్చేసేయ్....” అంది సూర్యముఖి.

రాజకుమార్ ఆమె శరీరాన్నావేశంగా తడుముతూ- “అప్పుడేనా?” అన్నాడు.

“ప్లీజ్....ఇంకోసారి వచ్చినపుడు యెక్కువసేపుంటాను. బయట రేవతికూడా వుంది....” అంది సూర్యముఖి.

“నాకు మిమ్మల్ని వదలాలని లేదు....”

“నాకూ లేదు. కానీ తప్పదు కదా....”

ఆమె అతణ్ని మృదువుగా వదిలించుకొని త్వరగా బట్టలు వేసుకొని తలుపులు తీసుకొని గది బయటకు వెళ్ళింది.

ఆమె రాగానే వీడియో కట్టేసింది రేవతి.

"పిక్చర్ అయిపోయిందా?" అంది సూర్యముఖి.

"లేదు. చాలా బోరుగా వుంది. నువ్వెప్పుడొస్తావా అని చూస్తున్నాను...."

"వెళ్ళిపోదామా?" అంది సూర్యముఖి.

"రాజకుమార్‌కి చెప్పి వెడదాం—" అంది రేవతి.

"అవసరం లేదు ..." అంది సూర్యముఖి.

"ఎలా వున్నాడు?" అంది రేవతి.

"నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది. అతడిలో చాలా గొప్ప మార్పు వచ్చింది...."

"సూర్యా! ఇందుకు నిజంగా నిన్నభినందించాలి. సాధారణంగా ఎవరూ ఇలా ఒప్పుకోరు...."

"నేనూ ఒప్పుకునేదాన్ని కాదు. ఇందుకు నువ్వే నన్ను కాదు.... నా భర్త నభినందించాలి. అతని ప్రవర్తన నన్నిట్టు తరిమింది. ప్రపంచంలో చెడ్డవల్ల కూడా మంచి జరిగే అవకాశముంటుందంటే నమ్మాలనిపిస్తోందిప్పుడు."

"పాపం—రాజకుమార్.... అన్నివిధాలా నార్మల్. ఫుట్‌బాల్ ఆటలో ఒకసారి వెల్లకితలా పడ్డాడు. వంటికి దెబ్బలేం తగల్లేదు. ఎక్కడా ఎముకలు విరగలేదు. ఏం జరిగిందో తెలియదు. అతడిలో స్త్రీ వాంఛ పోయింది. స్త్రీకి దూరంగా వుండాలన్న కోరిక పెరిగింది. ఆ బాధ నతడెవరికీ చెప్పుకోలేదు. మేమిద్దరం ప్రేమించుకున్నాం. ఈ కారణంగా మా పెళ్ళి ఆగిపోయింది. అతడంటే నాకు సానుభూతి వుంది. నా దగ్గర అతడికి రహస్యాలు లేవు. తన సమస్యను ఫ్రీగా చెప్పుకుంటాడు. అతడి గురించిన ఈ రహస్యం తలిదండ్రులక్కూడా తెలియదు."

"ఎన్నిసార్లు చెబుతావ్ ఈ కథ.... అతడు ఓ సెక్స్

స్పెషలిస్టుని సంప్రదించాడు. ఆ స్పెషలిస్టు అతడికి మాన సికంగా ప్రేరేపణ కావాలన్నాడు. అందుకో యువతిని ఎన్నుకోవాలన్నాడు. ఏ యువతిని చూస్తే అతడి మన సులో సంచలనం ప్రారంభమవుతుందో ఆ యువతి కారణంగానే అతడిలో తిరిగి పురుషత్వం నిండగలదని ఆ డాక్టరు చెప్పాడు.

రాజకుమార్ మొదటిసారి నన్ను చూసినపుడు-తను కోరే యువతి నేనేనని గ్రహించాడు. అతణ్ని తిరిగి పరిపూర్ణ పురుషుడిగా మార్చడానికి నేను వేశ్యగా మసిలి—అతడి యెదుట. మా యిద్దరికీ శారీరకంగా సంబంధం లేదు. అతడిలో మార్పు వస్తేకూడా శారీరక సంబంధముండదు. అతడు రోగి. నేను వైద్యుడు. ఈ సంబంధానికైనా యే సంసార స్త్రీ చటుక్కున ఒప్పుకోదు. నా భర్త ప్రవర్తన రాజకుమార్ కి వరమయింది. అంతే కదా!" అంది సూర్యముఖి.

"ఇందుకు నేనే నిన్ను ప్రోత్సహించాను. నీకు కోపంగా లేదు కదా!" అంది రేవతి అనుమానంగా.

"నా కోపం గురించి ఆలోచించకు. త్వరలో నే రాజ కుమార్ పెళ్ళికోసం కలవరించే రోజు వస్తోంది. మంచి పిల్లను చూడు...." అంది సూర్యముఖి.

"సరేలే-వాళ్ళ నాన్న ఆ పని ఎప్పుడో చేశాడు..." అని-"పద, పోదాం-" అంది రేవతి.

ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు. టాక్సీలో థియేటర్ మురళికి చేరుకున్నారు. రేవతి టైము చూసుకొని-"ఇంకో అయిదు నిమిషాల్లో లోపలున్న వాళ్ళు బయటకు రావాలి. ఆ ఎదురింట్లోకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకొని మనం థియే టర్లోకి వెళ్ళాలి-" అంది.

ఆ ఎదురిల్లు రేవతి భర్త ఆఫీసు. అందులో ఓ గది యెప్పుడూ ఆమెకోసం ఖాళీగా వుంటుంది.

అయిదు నిమిషాల్లో ఓ అమ్మాయి హాల్లోంచి బయటకు వచ్చి వారిని కలుసుకుంది.

"ఒక్కతెవే వచ్చావేం?" అంది రేవతి.

"ఆమె నేను లేవగానే నాతో బయల్దేరి వచ్చేస్తుందనుకున్నాను. కానీ వచ్చినట్లు లేదు...." అంది యువతి.

"సినిమా వదల్లేక పోతోందేమో...." అంది రేవతి.

"మీరు వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకొని రండి.... నేనిక్కడే ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తాను..." అంది సూర్యముఖి.

రేవతి, ఆ యువతి ఎదురింట్లోకి వెళ్ళి తిరిగివచ్చారు. సూర్యముఖి ఇంకా అలాగే నిలబడి వుంది.

"ఆమె రాలేదా?"

"లేదు-మనమింక ఎదురుచూడవద్దు. వెళ్ళిపోదాం.."

"మరి నీ నెమళ్ళ బోర్డరు చీర...."

"ఆ సంగతి తర్వాత చూసుకుంటాను...."

ఇద్దరూ కార్లో తిరుగుప్రయాణమయ్యారు.

12

"సార్! ఇదెలా జరిగిందో నాకు తెలియదు. థియేటర్లో పోయిన యువతి మీ భార్య కాదు.... వేరెవరో?" అన్నాడు రమణ. తన పొరపాటుకు తన్ను తానే క్షమించుకోలేనన్న భావం అతడి కళ్ళలో కనబడుతోంది.

"దిగులుపడకు. నీ డబ్బు నీకిస్తాను. ఇలా జరుగుతుందని నాకు ముందే తెలుసు. ఈ హత్య కేవలం నా భార్యను హెచ్చరించడానికి మాత్రమే!" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అంటే?" అన్నాడు రమణ ఆశ్చర్యంగా.

"నా భార్యను నేను చంపుకోలేను. అందుకే హత్యా ప్రయత్నం చేసినా ఆమెకు కొంత సూచన ముందుగా యిస్తాను. ఆ సూచన నందుకోగల తెలివి ఆమెకుంది. అయితే యేమాత్రం అశ్రద్ధగా వున్నా తన ప్రాణం పోతుందన్న భయం ఆమెకుండాలి. ఆ భయంలో ఆమె తన పద్ధతులను నాకు అనుకూలంగా మార్చుకుంటుంది."

కేవలం భార్యను భయపెట్టడానికి ఓ నిండు ప్రాణాన్ని తీయగల ఆ వ్యక్తి - వృత్తిరీత్యా హంతకుడైన రమణకు కూడా కిరాతకుడిలాగే కనబడ్డాడు. అయినా అతదేమీ మాట్లాడకుండా తన డబ్బు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

♦ ♦ ♦

"హలో! సూర్యా .... నేను రేవతిని మాట్లాడుతున్నాను. ఏం జరిగిందో తెలుసా?"

"ఏమయింది?"

"మల్లిక థియేటర్లో చనిపోయిందిట ...."

"ఇలాంటిదేదో జరుగుతుందని నేను ముందే అనుమానించాను ...." అంది సూర్యముఖి తాపీగా.

"వ్వాట్?" అంది రేవతి తెల్లబోయి.

"చూడు. మావారు మల్లికకోసం చంపక హోటల్లో డార్క్ రూం యేర్పాట్లు చేసుకున్నారు. మల్లిక తెలివైనది. అక్కడకు వేరే కాల్ గర్ల్‌ను పంపించింది. డబ్బిస్తామంటే మన స్థానంలో థియేటర్ లో కూర్చొనుకు అంగీకరించింది ...."

"అవును ...."

"మావారిది అతి తెలివి. నన్నైనా చేయాల

నంటుంది. కానీ నేనేమైనా అయిపోతానేమోనని భయం. అందుకని యేదైనా తల పెట్టినప్పుడు పరోక్షంగా సూచనలు చేస్తారు. ఫలానా చీర కట్టుకొని ఫలానా కార్లో ఫలానా థియేటర్లో సినిమా చూడమన్నారంటే ఆ ఫలానా చీరలో వున్న యువతికి ప్రమాదమున్నదని అర్థం....అది ఆయన నాకు యిచ్చే సూచన. అప్పుడు నేను నా స్థానంలో మరో యువతిని ప్రవేశ పెట్టి ఆయన నాకు తల పెట్టిన ప్రమాదమేదో తెలుసుకొంటాను. ఇలా ఇంతవరకూ మూడుసార్లు జరిగింది. ఇది నాలుగోసారి.."

"మొదటి మూడుసార్లూ ఏం జరిగింది?"

"మొదటిసారి దుండగులు యువతిని యెత్తుకొని పోయారు....తర్వాత నేను కాదని తెలిసి వదిలిపెట్టారు. రెండోసారి ఆమె చేత బలవంతంగా కొన్ని పత్రాలపై సంతకాలు పెట్టించుకొన్నారు. అవి చెల్లవని వారికి తెల్యకపోయినా - మావారికి తెలుసు. మూడోసారి - ఓ యువతికి మానభంగం జరిగింది...."

"అయ్యో...." అంది రేవతి అప్రయత్నంగా.

"జాలిపడకు. ఆమె ఒక కాల్ గర్ల్. నేను మావారి మెదడును పుస్తకంలా చదవగలను. ఎప్పటికప్పుడు ఆయన తలపెట్టిన నేరం నాకు ముందుగానే తెలుస్తుంది. అందుకు తగ్గ యువతుల్నే ఎన్నుకొన్నాను నేను. ఈసారి హత్యా ప్రయత్నం జరుగుతుందని తెలుసు. అందుకే మల్లిక నెన్నుకున్నాను...."

"అందువల్ల నువ్వు సాధించిన దేమిటి?"

"నా జోలికి రావాలనుకుంటే యెలాంటి యెదురు దెబ్బ తగుల్తుందో ఆయనకు తెలియాలి గదా! మల్లిక చావుతో ఆయనకు రెండు విషయా లర్థమవుతాయి. ఒకటి

తన డార్క్ రూం అనుభవం మల్లికతో కాదని. రెండు— నా జోలికి రావడం ద్వారా మల్లిక తన కెప్పుడూ దక్కకుండా పోయిందని. బహుశా.... ఇది ఆయనకు ఆఖరి హెచ్చరిక. దీంతో అన్ని విషయాల్లోనూ పైచేయి యెవరిదో ఆయనకు అర్థమవుతుంది..."

"కానీ.... ఒక అమాయకురాలు మీ పోటీ పేరు చెప్పి—...."

"రేవతీ.... బాధపడకు. ఈ తప్పు మనది కాదు. ఆయన తప్పు చేస్తుంటే హెచ్చరించాలనుకున్నాను. ఆయన హెచ్చరికను చెవిని పెట్టకుండా తప్పుచేశారు. అవునంటావా? కాదంటావా?"

"మల్లిక పోతుందేమోనని తెలిసి కూడా నువ్వు ప్రశాంతంగా యెలా వుండగలిగావు?" రేవతి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"నా మనసు నా విషయం నుంచి మళ్ళించడం కోసం నేను పూర్తిగా రాజకుమార్‌ని మనసులో నింపాను. నా ప్రవర్తన అతడి కానందం కలిగించి వుండవచ్చు. అతడిలో కోరిన మార్పును తీసుకునివచ్చి వుండవచ్చు. కానీ అప్పుడు నా ఉద్దేశ్యం వేరు. మల్లికను ప్రమాదంలో వదిలి వచ్చానన్న ఊహను నా మెదడు నుంచి తొలగించడమే...."

"నిన్నాశ్చర్యపరచాలని ఫోన్ చేస్తే నన్నాశ్చర్యపరిచావు. అన్నిట్లోనూ నీదే పైచేయి...." అని ఫోన్ పెట్టేసింది రేవతి.

సూర్యముఖి తనూ ఫోన్ పెట్టేసింది. కానీ వెంటనే మళ్ళీ ఫోన్ మ్రోగింది. "హలో!" అంది సూర్యముఖి రిసీవర్ తీసి.

127

"సూర్యా! నువ్వేనా.... నేను పోటీలో పూర్తిగా ఓడిపోయాను. ఇక ముందు మన మధ్య పోటీలు వద్దు. అన్నింట్లోనూ నీకే పైచేయి...." దీనంగావున్న ఆ గొంతు సూర్యారావుదని ఆమె గుర్తు పట్టింది.

ఫోన్ పెట్టేస్తూ—"పాపం—రాజకుమార్ అసలు కథ సూర్యారావు కిప్పుడు చెప్పొచ్చు—" అనుకుంది సూర్యముఖి.

—:అ యి పో యి ం ది:—